

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. XIII GC 863/20 z powództwa (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2.230,00 złotych, w punkcie 1. oddalił powództwo; w punkcie 2. zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 917,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok- k. 77, uzasadnienie- k. 83-84v)

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania art. 232 kpc w związku z art. 6 kc polegające na przyjęciu, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia bowiem nie wykazała, że ubezpieczyciel nieprawidłowo ustalił wartość stawki za roboczogodziny oraz, że nie wykazała należyście jakie są średnie prac blacharsko lakierniczych na lokalnym rynku podczas Sąd winieni znać z urzędu jakie występują stawki średnie na rynku lokalnym bowiem rozpoznaje szereg spraw tego rodzaju w wydział gospodarczym, ponadto skoro Sąd stwierdził, iż żadna ze stron nie wykazała należyście wskazanych okoliczności Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez strony;

2. obrazę przepisów prawa materialnego art. 385¹ § 1 kc w związku z art. 385³ pkt. 8 kc polegającą na ich nie zastosowaniu w sytuacji gdy pozwana nabyła wiarygodności od konsumentów, a ogólne warunki ubezpieczenia zawierają klauzule niedozwolone polegająca na tym, pozwana przyznała sobie prawo do ustalenia stawek za roboczogodziny i tym samym ustalenia wysokości odszkodowania na podstawie nieprecyzyjnych i niejasnych zapisów OWU.

Podnosząc powyższe zarzuty strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 2.230,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot:

a/ 1409,58 złotych od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

b/ 669,66 złotych od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

c/ 150,00 złotych od dnia 17 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty.

(apelacja powódki- k. 90-91)

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym. Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa. Nadto apelacja została złożona w dniu 2 listopada 2020 roku i dlatego podlegała rozpoznaniu według znowelizowanych przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Ponieważ żadna ze stron nie żądała przeprowadzenia rozprawy, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 374 k.p.c., rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym.

Apelację należy uznać za bezzasadną.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, został oceniony przez Sąd I instancji w granicach swobodnej oceny dowodów, zgodnie z logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym.

Sąd ten dokonał również trafnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższe czyni zbyt liczny ponowny przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, Legalis nr 44686).

Z podniesionych w apelacjach zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384). Za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc, polegający na przyjęciu, iż powódka nie udowodniła w sposób wystarczający swojego roszczenia. Z artykułu 232 zdanie pierwsze k.p.c. i artykułu 6 k.c. nie wynikają bezpośrednio żadne obowiązki Sądu, gdyż są to przepisy adresowane do stron nakładające na nie powinność wskazywania okoliczności faktycznych, z których wywodzą skutki prawne. Przepis artykułu 232 zdanie pierwsze k.p.c. wskazuje jedynie na obowiązek przedstawienia faktów i dowodów przez strony. Przepis ten nie stanowi podstawy wyrokowania Sądu i z tego względu nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez Sąd rozstrzygnięcia. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 2008 roku I CSK 426/7 pub. baza Legalis) Adresatem omawianej normy prawnej są strony, a nie Sąd co oznacza, że to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać. Naruszenie tych przepisów, a zwłaszcza artykułu 6 Kodeksu cywilnego przez Sąd może polegać co najwyżej na wadliwej ocenie rozkładu ciężaru dowodu w zakresie i obciążenie konsekwencjami niewykazania pewnych faktów nie tej strony, która powinna je wykazać. (podobnie SN w wyroku z dnia 30 stycznia 2015 roku III CSK 132/14 pub. baza Legalis). W tym stanie rzeczy należy podnieść, że zgodnie z zasadą wynikającą z art. 6 k.c., a potwierdzoną w przepisach procedury cywilnej strony są obowiązane do przedstawienia dowodów potwierdzających okoliczności, z których wywodzą skutki prawne. W świetle tej normy, powódka w żaden sposób nie wykazała podstaw dochodzonego roszczenia. Brak jest również podstaw, aby uznać iż „średnie stawki” oraz stawki rynkowe za jednoznaczne. W toku całego postępowania, powódka nie wystąpiła z wnioskiem o powołanie biegłego, który w sposób profesjonalny określiłby lokalne średnie stawki prac blacharsko-lakierniczych na lokalnym rynku. (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. dochodziła zapłaty odszkodowania na podstawie zawartej z poszkodowanym umowy cesji wierzytelności o odszkodowanie z tytułu umowy ubezpieczenia pojazdu, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 200,00 złotych, nie konsultując tego wcześniej ze stroną pozwaną, co skutkowało obniżeniem stawki do kwoty 140,00 złotych. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ustalił daną kwotę na podstawie wystawionych przez powoda faktur w oparciu o zastosowanie stawki ustalonej na podstawie średnich cen usług stosowanych przez warsztat porównywanej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę. Stronie powodowej przysługiwał zarzut nieprawidłowego ustalenia wysokości odszkodowania, mogła wnieść o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny uszkodzonego pojazdu. Sąd każdą sprawę rozpoznaje indywidualnie na podstawie zebranego materiału dowodowego, nie ma powinności znać z urzędu średniej stawki jaka obowiązuje na lokalnym rynku, gdyż w tym zakresie powoływani są biegli. Notoryjności nie można utożsamiać ze sferą związaną z wiedzą specjalną, w tym stanie rzeczy zarzut apelacji dotyczący nie posłużenia się przez Sąd informacjami znanymi mu z urzędu są całkowitym nieporozumieniem.

Nie można też zasadnie zarzucić Sądowi I Instancji, że nie dopuścił dowodu z opinii biegłego z urzędu. Sąd nie ma żadnego obowiązku przeprowadzać z urzędu dowody dla ustalenia faktów tym bardziej, że działanie takie mogłoby zostać uznane za naruszanie zasady obiektywizmu procesowego. Sąd nie odpowiada przecież obecnie w żaden sposób za wynik postępowania dowodowego. To strony mają przez swoje aktywne działanie, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom, stronom i biegłym udowodniać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Aktualnie rzeczą Sądu jest jedynie kontrolowanie czy strony prawidłowo wypełniają swoje kontradiktoryjne obowiązki. Po wyczerpaniu przez strony wniosków dowodowych Sąd nie musi już oceniać czy sprawa została dostatecznie wyjaśniona do ostatecznego rozstrzygnięcia. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c. – i to przy uwzględnieniu rygorystów dowodowych) a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Apelujący zarzucił także Sądowi I Instancji naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 385¹ § 1 k.c. w związku z art. 385³ pkt. 8 k.c. poprzez nieuwzględnienie faktu, że zapisy OWU są niejasne i nieprecyzyjne a nadto iż pozwana przyznała sobie prawo do ustalania stawek za roboczogodziny. Również i ten zarzut należy uznać za bezzasadny. Skarżący nie wykazała należyte na czym mają polegać owe niejasności postanowień OWU, w szczególności nie można podzielić zarzutu, że pozwany ma prawo do swobodnego ustalania stawek za roboczogodziny. Przeciwnie, pozwany może je weryfikować pod kątem rynkowości, jak już wyjaśniono wcześniej podważenie tych ustaleń jest przez poszkodowanego możliwe w drodze opinii biegłego.

Z przytoczonych wyżej argumentów zarzuty apelacji uznać należało za pozbawione uzasadnionych podstaw.

Mając powyższe na względzie apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

sędzia SO Witold Ławnicki